

Arrest

nr. 200 508 van 28 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BUYSSE
Kortrijksesteenweg 597
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 oktober 2017 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 november 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 15 december 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 21 maart 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker werd door het CGVS gehoord op 1 augustus 2017.

1.3. Op 4 september 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 5 september 2017 aangetekend verstuurd.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het tweede politiedistrict van de stad Kabul. U verklaart 20 jaar oud te zijn. U bent van Tadjiekse origine. U bent ongeschoold.

Op een dag kwamen bodyguards van volksvertegenwoordiger Mullah Tarakhel naar uw huis. Ze heetten R.(...) en A.(...). Ze eisten het huis van uw vader. Uw vader werd bedreigd maar weigerde jullie huis af te staan. Uw vader ging spreken met de politiek vertegenwoordiger van jullie regio over dit bezoek. In de maand asad van de Afghaanse kalender (AK), de periode 23 juli-22 augustus van de Gregoriaanse kalender (GK), keerden R.(...) en A.(...) terug naar jullie huis. Ze zeiden dat uw vader en de overheid niets tegen hem konden beginnen en dat hij uw vaders huis zou afnemen. Er ontstond een schermutseling en uw vader werd geslagen. Voor hun vertrek bedreigden R.(...) en A.(...) uw vader ermee zijn ene zoon te vermoorden en de andere te ontvoeren indien hij zijn land niet afstond. Uw vader moest naar het ziekenhuis. Uw vader diende daarop een klacht in bij de politie. Deze onderzocht de zaak maar zei jullie later dat ze machteloos stonden en dat jullie jullie problemen zelf onderling dienden op te lossen. Twee dagen na de aanval op uw vader kwamen deze mensen nog eens naar jullie huis. Een maand later, op 25 mizan AK, 17 oktober GK, werd uw broer op weg naar huis aangevallen door drie gewapende onbekenden. Zij trachtten hem in hun wagen te duwen maar slaagden hier niet in. hij werd op het hoofd geslagen met de kolf van een geweer. Omwille van zijn verwondingen bracht hij twee dagen door in het ziekenhuis. Op 1 aqrab AK, 23 oktober GK, ontvluchtten uw broer A.(...) S.(...) S.(...) (O.V. X) en uzelf Afghanistan. Na jullie vertrek kwamen handlangers van mullah Tarakhel nog enkele malen naar jullie huis waarbij uw familie bedreigd werd indien ze het huis niet verlieten.

Na een reis van 25 à 30 dagen vroegen u en uw broer asiel aan in België op 15 december 2015.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of asielaanvraag legt u uw originele taskara neer en een kopie van uw paspoort.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven volledig gelijklopen met deze die uw broer A.(...) M.(...) S.(...) (O.V. X) verklaarde. U verklaart namelijk dat mullah Tarakhel het op jullie huis had gemunt, handlangers uw vader hadden bedreigd en geslagen en ook uw broer hadden aangevallen (CGVS A.(...) S.(...), p. 13). Zoals uiteengezet in de beslissing van uw broer die hieronder hernomen wordt, kan er geen geloof worden gehecht aan deze feiten. In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden besloten dat u er niet in slaagt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

De geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas wordt fundamenteel ondermijnd door tal van tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw broer. U en uw broer leggen tegenstrijdige verklaringen af over de tijdsspanne tussen het incident waarbij uw vader geslagen werd en de poging waarop men u poogde te ontvoeren. Uw jongere broer verklaart bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u twee dagen na de aanval op uw vader geslagen werd door de handlangers van mullah Tarakhel (vragenlijst CGVS A.(...) S.(...), dd. 08/03/2016, vraag 5). U verklaart dan weer tijdens uw gehoor op het CGVS dat er ongeveer een maand verstreken was tussen de aanval op uw vader en de aanval op uzelf (gehoorverslag CGVS A.(...) M.(...), p. 18). Geconfronteerd met deze uiteenlopende versies van het chronologisch verloop van de gebeurtenissen, stelt u dat dit niet mogelijk is en oppert u dat uw broer

misschien zei dat ze twee keer gekomen waren in plaats van twee dagen later (CGVS A.(...) M.(...), p. 28). Deze verklaring kan niet weerhouden worden gezien in het verslag van zijn antwoorden op de vragenlijst van het CGVS duidelijk 'twee dagen later' genoteerd staat (vragenlijst CGVS A.(...) S.(...), vraag 5). Bovendien werd het verslag van zijn antwoorden op de vragenlijst van het CGVS hem voorgelezen in het Dari waarop hij het ondertekende. Uw broer werd daarnaast bij aanvang van zijn gehoor op het CGVS de mogelijkheid gegeven eventuele correcties aan te brengen aan dit verslag waarop hij aangaf niets te wensen verbeteren (CGVS A.(...) S.(...), p. 2). Wanneer uw broer geconfronteerd wordt met jullie tegenstrijdige verklaringen over de tijdsspanne tussen de aanval op uw vader en de aanval op uzelf, wijt ook hij deze tegenstrijdigheid aan een eventuele fout en voegt hij toe dat de mensen van mullah Tarakhel twee dagen na de aanval op uw vader nog eens gekomen waren (CGVS A.(...) S.(...), p. 21). Deze verklaring kan niet weerhouden worden. Bovendien geeft uw broer hiermee sterk de indruk zijn antwoorden aan te passen aan de vraagstelling. Toen uw broer eerder tijdens zijn gehoor gevraagd werd hoeveel keer de handlangers van mullah Tarakhel uw familie contacteerden, vermeldde hij enkel de eerste keer dat ze met uw vader spraken, de keer dat ze uw vader sloegen en de keer dat ze u aanvielen (CGVS A.(...) S.(...), p. 14). Gevraagd of er nog andere incidenten gebeurd waren, antwoordde hij van niet (CGVS A.(...) S.(...), p. 14). Uw broer weet dus dat jullie belagers meer dan twee keer zijn gekomen, waardoor uw uitleg voor bovenstaande tegenstrijdigheid helemaal vervalt. Bovendien stroken jullie verklaringen over de volgorde van de bezoeken niet. Wanneer u gevraagd wordt of de mensen van mullah Tarakhel tussen de aanval op uw vader en op uzelf gekomen zijn, zegt u dat ze eerst uw vader aangevallen hebben, dan uzelf en dat ze nog één keer gekomen zijn na jullie vertrek (CGVS A.(...) M.(...), p. 29). Geconfronteerd met de melding die uw broer maakt van een bezoek van de handlangers van mullah Tarakhel tussen de aanval op uw vader en de aanval op uzelf, herhaalt u uw eigen verklaringen (CGVS A.(...) M.(...), p. 29). Het louter herhalen van uw bewoordingen doet echter geen afbreuk aan de tegenstrijdigheid die werd vastgesteld tussen de verklaringen van uw broer en uw verklaringen.

Uw broer legt verder tegenstrijdige verklaringen af over het tijdsverloop tussen uw ontslag uit het ziekenhuis en jullie vertrek uit Afghanistan. Uw broer is aanvankelijk niet in staat enige indicatie te geven van hoeveel tijd verstreken was tussen uw ontslag uit het ziekenhuis en jullie vertrek uit Afghanistan, zelfs niet wanneer gevraagd wordt of het een kwestie van dagen, weken, maanden of jaren was (CGVS A.(...) S.(...), p. 12). Enkele ogenblikken later verklaart hij dat het bijna een week later was (CGVS A.(...) S.(...), p. 12). Later tijdens het gehoor verklaart uw broer dan weer dat jullie twee à drie weken na uw ontslag uit het ziekenhuis Afghanistan verlaten zouden hebben (CGVS A.(...) S.(...), p. 17). Er dient opgemerkt te worden dat uw broer doorheen het gehoor blijf geeft van om te kunnen gaan met data en tijdsindicaties. Zo situeert uw broer een aantal veiligheidsincidenten in de maand moharan, geeft aan dat het twee à drie maanden duurt om een paspoort te verkrijgen, verklaart om de vier à vijf weken met zijn familie te spreken en situeert jullie vertrek uit Afghanistan op 1 aqrab 1394 (CGVS A.(...) S.(...), p. 5, 7-8).

Frappant is ook dat jullie tegenstrijdige verklaringen afleggen over door wie jullie vervolgd worden. Uw broer spreekt van twee personen, R.(...) en A.(...), die telkens naar jullie huis kwamen in naam van mullah Tarakhel (CGVS A.(...) S.(...), p. 14). U spreekt dan weer van één man, genaamd R.(...) A.(...) (CGVS A.(...) M.(...), p. 15, 18, 20-21, 23). Opvallend is dat u ook tijdens het interview dat u aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) sprak van R.(...) en A.(...) als twee afzonderlijke personen (vragenlijst CGVS A.(...) M.(...), dd. 08.03.2016, vraag 5). Ook over de bedreigingen die de handlangers van mullah Tarakhel geuit zouden hebben de keer toen uw vader geslagen werd, leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af. U verklaart dat de handlangers uw vader bedreigden zijn zonen te vermoorden (CGVS A.(...) M.(...), p. 24). Uw broer verklaart echter dat ze enkel dreigden zijn jongste zoon te ontvoeren (CGVS A.(...) S.(...), p. 13). Ook verklaart uw broer dat toen u geslagen werd u werd verteld dat u binnenkort gedood zou worden (vragenlijst CGVS A.(...) S.(...), dd. 08.03.2016, vraag 5), terwijl u benadrukt dat de personen die u poogden te ontvoeren behalve een bevestiging van uw naam niets meer gezegd zouden hebben (CGVS A.(...) M.(...), p. 25-26).

Tot slot zijn jullie evenmin eenduidig over wat er gebeurd is na jullie vertrek uit Afghanistan. U vertelt dat uw familie na jullie vertrek verschillende dreigetelefoontjes ontvangen heeft (CGVS A.(...) M.(...), p. 16-17). Gevraagd of uw familie ooit opgebeld geweest is door handlangers van mullah Tarakhel antwoordt uw broer echter van niet (CGVS A.(...) S.(...), p. 15). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid antwoorden jullie beide dat jullie familie hem zulke dingen niet vertelt om hem af te schermen omwille van zijn jonge leeftijd (CGVS A.(...) M.(...), p. 28-29; CGVS A.(...) S.(...), p. 16). Deze verklaring kan niet weerhouden worden omdat uw familie uw jongere broer wel verteld zou hebben dat de handlangers van mullah Tarakhel na jullie vertrek nog tweemaal langsgekomen zouden zijn (CGVS A.(...) S.(...), p.

14-15). Het is niet geloofwaardig dat uw familie uw jongere broer wenst af te schermen door hem in het ongewisse te laten van hun telefonische contacten met de handlangers van mullah Tarakhel doch anderzijds hem wel vertelt dat deze handlangers nog voor hun deur verschijnen. Uw andere verklaring waarom uw jongere broer niet op de hoogte zou zijn van deze telefoontjes, namelijk het feit dat zijn telefoon en het internet in zijn centrum niet werkt (A.(...) M.(...), p. 28-29) kan evenmin weerhouden worden. In het kader van jullie gezamenlijke asielaanvraag omwille van dezelfde problemen in jullie land van herkomst mag verwacht worden dat jullie elkaar op de hoogte houden van de laatste gebeurtenissen omtrent jullie beweerdde problemen. Ook vreemd is dat uw broer verklaart dat de mensen van mullah Tarakhel twee keer na jullie vertrek naar jullie huis gekomen zijn (CGVS A.(...) S.(...), p. 15), terwijl u het op één keer houdt (CGVS A.(...) M.(...), p. 29). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid oppert u dat het misschien om een fout gaat omdat ze slechts één keer na jullie vertrek gekomen zouden zijn. Het louter herhalen van uw verklaringen doet echter geen afbreuk aan deze tegenstrijdigheid.

De geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas wordt verder fundamenteel onderuitgehaald doordat verschillende elementen ervan weinig plausibel zijn. Zo is het zeer opmerkelijk dat het beeld dat u en uw broer schetsen van mullah Tarakhel en zijn aanhangers niet strookt met hun gedragingen ten opzichte van jullie familie. U beschrijft mullah Tarakhel als een dief en moordenaar die 'alles kan doen' en 'doet wat hij wilt' tegen wie niemand, zelfs de overheid niet, iets kan beginnen (CGVS A.(...) M.(...), p. 14, 19). U voegt daaraan toe dat deze mensen de bedreigingen die ze uiteten uitvoeren en dat 'de hele wereld weet wat ze zijn en doen' (CGVS A.(...) M.(...), p. 15). U en uw vader wisten reeds wat voor iemand mullah Tarakhel was toen zijn handlangers voor het eerst naar uw vader toekwamen (CGVS A.(...) M.(...), p. 21). U stelt ook dat dit soort mensen gewoon onmiddellijk nemen wat ze willen wanneer hen iets niet meteen gegeven wordt zonder geduldig uit te leggen waarom ze iets willen (CGVS A.(...) M.(...), p. 22). Uw broer vertelt over hen dat dit machtige 'landmaffiosi' zijn die de gronden van mensen met geweld innemen en door niemand gestopt kunnen worden. Hij verklaart verder dat wie weigert, gedood wordt en dat mullah Tarakhel bekend is in gans Afghanistan en dat iedereen hem vreest (CGVS A.(...) S.(...), p. 13-14). Bovendien zou mullah Tarakhel volgens uw broers verklaringen evenmin terugdeinzen voor de overheid (CGVS A.(...) S.(...), p. 15). Het is daarom verbazingwekkend dat uw familie tot op de dag van uw gehoor op het CGVS nog steeds verblijft in jullie huis (CGVS A.(...) M.(...), p. 27; CGVS A.(...) S.(...), p. 19), ondanks het feit dat mullah Tarakhel zijn zinnen op jullie huis had gezet en dit aan jullie reeds kenbaar gemaakt had in asad 1394 AK of juli-augustus 2015 GK. Het is onduidelijk hoe het komt dat in het geval van uw familie mullah Tarakhel schijnbaar een uitzondering maakt op zijn meedogenloze aanpak. Wanneer u geconfronteerd wordt met deze merkwaardige vaststelling antwoordt u verontwaardigd dat mullah Tarakhel uw ouders toch niet gewoon kan vermoorden (CGVS A.(...) M.(...), p. 28). Het mag een raadsel heten waarom hij dit in het geval van anderen wel gewoon zou doen maar in het geval van uw familie niet. U antwoordt dat uw vader geen andere optie heeft dan in zijn huis te blijven (CGVS A.(...) M.(...), p. 28), hetgeen geen verklaring biedt voor de bijzondere aanpak van mullah Tarakhel ten opzichte van uw ongehoorzame vader. De blote bewering dat uw familie u misschien niet alles vertelt, kan evenmin overtuigen (CGVS A.(...) M.(...), p. 28). Uw broer slaagt er evenmin in een licht te werpen op deze merkwaardige situatie. Gevraagd hoe het komt dat mullah Tarakhel jullie huis nog steeds niet ingenomen heeft, antwoordt uw broer 'omdat mijn vader niet akkoord gaat' (CGVS A.(...) S.(...), p. 15-16). Gevraagd waarom de beruchte mullah Tarakhal erom zou malen of uw vader al dan niet akkoord zou gaan, antwoordt uw broer dat het om een privéwoning gaat en uw ouders geen andere plek hebben om te wonen (CGVS A.(...) S.(...), p. 16). Ook dit antwoord werpt geen licht op de opvallend milde behandeling van uw familie door mullah Tarakhel en zijn handlangers in het licht van hun anders meedogenloze en beruchte aanpak zoals beschreven door uzelf en uw broer.

Daarnaast is uw beschrijving van het incident waarbij drie gewapende mannen u trachtten te ontvoeren weinig plausibel. Zo is het weinig geloofwaardig dat drie gewapende mannen er niet in slagen een ongewapende jongeman te overmeesteren wanneer ze deze willen ontvoeren. U verklaart dat deze gewapende mannen uit angst voor de omstaanders die kwamen kijken wat er gaande was, de benen namen (CGVS A.(...) M.(...), p. 26). In het licht van uw beschrijving van mullah Tarakhel als een meedogenloze dief en moordenaar die voor niets of niemand terugdeinst, is het opmerkelijk dat zijn gewapende handlangers het op een lopen zetten wanneer enkele winkeliers zien wat er aan de hand is. Geconfronteerd met deze onwaarschijnlijkheid antwoordt u dat u geluk gehad heeft en stelt u opnieuw dat uw ontvoerders misschien bang waren. Wanneer opnieuw opgemerkt wordt dat het bevreemdend is dat drie gewapende mannen die werken voor een zeer berucht en machtig persoon bang zijn van enkele winkeliers, zegt u dat ze misschien niet bang waren en besluit u dat u geluk gehad heeft. Er

dient vastgesteld te worden dat u uw antwoorden aanpast aan de vraagstelling, wat uw geloofwaardigheid eens te meer ondermijnt.

Daarnaast dient vastgesteld te worden dat het gedrag van uzelf, uw broer en uw familie niet strookt met jullie vrees voor de beruchte mullah Tarakhel. Zo is het weinig geloofwaardig dat uw familie geen enkel plan had of heeft om deze gevaarlijke situatie waarin ze zich vandaag bevindt het hoofd te bieden (CGVS A.(...) S.(...), p. 15). U verklaart dat uw familie elk moment mogelijks aangevallen kan worden (CGVS A.(...) M.(...), p. 16-17). Uw ouders zouden momenteel aan het wachten zijn in hun huis om gedood te worden (CGVS A.(...) M.(...), p. 17). Uw vader zou eveneens gezegd hebben tegen de handlangers van mullah Tarakhel dat ze mochten doen wat ze wilden (CGVS A.(...) M.(...), p. 17). Uw broer verklaart dat uw ouders alles aanvaarden wat hen zou kunnen overkomen (CGVS A.(...) S.(...), p. 19). Gezien de brutaliteit waarmee volgens jullie verklaringen mullah Tarakhel tewerk gaat om te bekomen wat hij wilt, mag enige omzichtigheid verwacht worden van uw familie ten opzichte van de handlangers van mullah Tarakhel. Zo zou uw familie ook niet geprobeerd hebben meer informatie te vergaren over mullah Tarakhel of zijn handlangers. Uw broer verklaart dat mullah Tarakhel in heel Kabul bekend staat als een gevaarlijk persoon waardoor het voor uw familie niet nodig was extra onderzoek te doen naar hem (CGVS A.(...) S.(...), p. 18). Verwacht mag worden dat uw familie nadat de pogingen via de politie en de vertegenwoordiger van uw regio op niets uitgedraaid waren, toch enigszins iets probeerde om een oplossing te vinden of zichzelf in veiligheid te brengen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat het voor uw vader duidelijk was met wie hij te maken had. R.(...) en A.(...) zouden zich voorgesteld hebben als handlangers van mullah Tarakhel en ze zouden rondgereden hebben in een geblindeerde wagen met foto's van mullah Tarakhel (CGVS A.(...) S.(...), p. 18). Ook uw verklaringen dat uw vader vooral bezorgd was om het lot van zijn twee zonen en niet zo zeer om zichzelf (CGVS A.(...) M.(...), p. 28) strookt niet met jullie gedrag in het licht van de verschillende aanvaringen met de handlangers van mullah Tarakhel. Reeds toen uw vader ineengeslagen werd, werd uw vader bedreigd dat zijn zonen ontvoerd of gedood zouden worden (CGVS A.(...) M.(...), p. 24; CGVS A.(...) S.(...), p. 13). Toch bleven jullie in die periode thuis wonen (CGVS A.(...) M.(...), p. 24-25; CGVS A.(...) S.(...), p. 20). Zelfs nadat u persoonlijk aangevallen was en twee dagen in het ziekenhuis verbleven zou hebben, keerde u terug naar uw huis (CGVS A.(...) M.(...), p. 14-15). U en uw broer verklaren dat jullie nergens anders naartoe konden (CGVS A.(...) M.(...), p. 25; CGVS A.(...) S.(...), p. 18). Nochtans verklaarden jullie eerder verschillende ooms en tantes te hebben die eveneens in Kabul wonen (CGVS A.(...) M.(...), p. 5; CGVS A.(...) S.(...), p. 4-5). Uw broer verklaart dat jullie bij hen niet terecht konden omdat in Afghanistan de mensen er niet van houden dat mensen in hun huis komen wonen en er ook soms vijandigheid is (CGVS A.(...) S.(...), p. 18). Gezien de ernst van de situatie, is deze verklaring weinig ernstig. U verklaart dan weer dat jullie thuis bleven wonen omdat jullie dachten dat de overheid jullie probleem zou oplossen. De politie zou jullie verzekerd hebben dat ze iets gingen doen. Jullie zouden gedacht hebben dat het probleem opgelost was, of dat de betrokkenen gearresteerd waren (CGVS A.(...) M.(...), p. 25). Ook deze verklaring is weinig geloofwaardig, gezien uw eerdere verklaring dat zelfs de overheid niet opgewassen was tegen deze man. U haalt op geen enkel moment tijdens uw gehoor een concrete aanwijzing aan waardoor uw familie concreet kon vermoeden dat het gevaar geweken was. Integendeel, uw broer verklaart dat de overheid de zaak onderzocht maar verklaarde niet de macht te hebben iets te doen voor jullie (CGVS A.(...) S.(...), p. 13).

Verder wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd doordat u en uw broer dermate **vage en oppervlakkige verklaringen** afleggen over de verschillende incidenten die geleid zouden hebben tot jullie vertrek alsook over de gebeurtenissen die zich voltrokken zouden hebben na jullie vertrek. Nochtans verklaren u en uw broer regelmatig contact te hebben met uw familie die in Kabul achtergebleven is (CGVS A.(...) M.(...), p. 5-6; CGVS A.(...) S.(...), p. 5). Zo zijn de verklaringen die uw broer aflegt over het incident waarbij uw vader geslagen werd door de handlangers van mullah Tarakhel uiterst vaag en oppervlakkig. Uw broer verklaart over dit incident dat uw vader geslagen werd en dat de handlangers van mullah Tarakhel ermee dreigden zijn zoon te ontvoeren (CGVS A.(...) S.(...), p. 19). U en uw broer zouden toen aan het werk geweest zijn (CGVS A.(...) S.(...), p. 19). Nog tweemaal aangespoord meer te vertellen over deze gebeurtenis herhaalt uw broer dat uw vader geslagen werd en dat jullie weenden (CGVS A.(...) S.(...), p. 19). Wanneer uw broer specifiek gevraagd wordt te vertellen wat deze mensen gezegd hadden en wat uw vader geantwoord had, antwoordt uw broer dat uw vader hem over deze gebeurtenis niets meer verteld heeft en dat hij alles wat hij weet reeds verteld heeft (CGVS A.(...) S.(...), p. 19). Gevraagd hoe het komt dat hij niet meer kan vertellen over deze gebeurtenis, herhaalt uw broer dat hij niet meer weet over wat er gebeurd is (CGVS A.(...) S.(...), p. 19). U blijft dan weer opvallend vaag over de telefoontjes die uw familie ontvangen zou hebben na jullie vertrek. Zo weet u niet te vertellen hoe vaak uw familie opgebeld werd, noch weet u waar uw familie

precies mee bedreigd werd (CGVS A.(...) M.(...), p. 16-17). Het is merkwaardig dat u met zekerheid stelt dat uw familie in deze telefoontjes bedreigd werd doch anderzijds niet weet waarmee. Het is weinig geloofwaardig dat hun belagers telefonisch enkel zouden hebben medegedeeld dat ze naar dezelfde plek moesten gaan als u en uw broer. U probeert uw onwetendheid te verklaren door te stellen dat uw familie zaken verbergt voor u (CGVS A.(...) M.(...), p. 16). Ook deze verklaring is weinig overtuigend. Indien uw familie zaken voor u wenste te verbergen mag er van uitgegaan worden dat zij de telefoontjes helemaal niet zouden vermelden in plaats van enkel te vertellen dat ze telefonisch bedreigd worden zonder meer. Daarnaast blijft uw broer aan de oppervlakte over de bezoeken van mullah Tarakhel aan jullie familie na jullie vertrek. Gevraagd te vertellen over deze bezoeken zegt uw broer dat uw familie 'gewoon zei dat ze kwamen en dat ze ons bedreigden dat we het huis moesten verlaten' en dat uw familie hierover 'niets meer vertelde'. Gevraagd concreter te zijn over de precieze bedreigingen die daarbij geuit werden, antwoordt uw broer dat uw moeder het niet goed uitlegde en dat ze 'gewoon bedreigd werden'. Tot driemaal toe gevraagd specifiek te zijn, antwoordt uw broer naast de vraag om tot slot te besluiten dat uw familie 'misschien aangevallen of gedood zal worden' (CGVS A.(...) S.(...), p. 14-15). Het spreekt voor zich dat uit dergelijke korte, feitelijke beschrijvingen van ingrijpende gebeurtenissen weinig overtuigingskracht spreekt. Jullie zeer rudimentaire en algemene bewoordingen geven uw verklaringen dan ook een weinig doorleefd karakter, waardoor de door u ingeroepen feiten verder onaannemelijk worden.

Ook over het chronologisch verloop van de verschillende gebeurtenissen blijven u en uw broer aan de oppervlakte. Zo is het opvallend dat geen van jullie beide kan aangeven hoeveel tijd verstreken was tussen de eerste keer dat de handlangers van mullah Tarakhel naar jullie huis kwamen en de tweede keer waarbij uw vader geslagen werd. U antwoordt tot driemaal toe naast de vraag waarbij u een antwoord formuleert dat ingestudeerd overkomt, namelijk dat uw vader in de maand asad geslagen werd en u in de maand mizan (CGVS A.(...) M.(...), p. 18). Wanneer de vraag een vierde maal gesteld wordt geeft u toe dat u het zich niet herinnert en herhaalt u dat uw vader geslagen werd in de maand asad en uzelf in de maand mizan. U verklaart uw onwetendheid door te stellen dat in Afghanistan data niet zo belangrijk zijn (CGVS A.(...) M.(...), p. 18). U wordt erop attent gemaakt dat de precieze datum niet gevraagd wordt, maar eerder hoeveel dagen er verstreken waren tussen beide gebeurtenissen. Opnieuw moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS A.(...) M.(...), p. 18). Bovendien dient vastgesteld te worden dat u doorheen uw gehoor geen blijk geeft van moeilijkheden met het hanteren van data en tijdsindicaties. Zo herinnert u zich goed dat uw vader aangevallen werd in de maand asad, dat u gehospitaliseerd werd van 25 tot 27 mizan en dat u Afghanistan verliet op 1 agrab 1394 (CGVS A.(...) M.(...), p. 3, 14, 18). Daarnaast weet u ook te vertellen dat uw zus één jaar ouder is dan uzelf, dat u reeds bijna twee jaar in België bent, dat u uw moeder wekelijks spreekt, dat u meer dan een jaar geleden gevraagd heeft aan uw familie om documenten op te sturen en dat uw broers telefoon al een maand kapot is (CGVS A.(...) M.(...), p. 3, 5-7, 29). De tegenstrijdige verklaringen die uw broer aflegt over hoe lang na het eerste gesprek tussen de handlangers van mullah Tarakhel en uw vader jullie Afghanistan ontvluchtten werden reeds besproken.

Vervolgens blijven ook uw verklaringen over uw vervolgers mullah Tarakhel en zijn handlangers R.(...) en A.(...) of R.(...) A.(...) aan de oppervlakte. Zo is uw fysieke beschrijving van R.(...) A.(...), de persoon die uw vader in elkaar geslagen zou hebben (CGVS A.(...) M.(...), p. 23), uiterst karig. De vraag zijn uiterlijk te beschrijven blokt u onmiddellijk af door te stellen dat u hem nooit gezien heeft. Gevraagd of uw moeder, vader of zus hem dan niet beschreven hebben, verklaart u dat uw moeder gezegd zou hebben dat hij een man was met een baard (CGVS A.(...) M.(...), p. 24). Gevraagd om specifiek te zijn, verklaart u dat zij u enkel verteld zou hebben dat hij een man was met een baard (CGVS A.(...) M.(...), p. 24). Indien deze persoon werkelijk tweemaal naar uw huis gekomen zou zijn waarbij hij uw vader het ziekenhuis in zou hebben geslagen en bedreigingen zou hebben geuit aan u en uw broer, mag verwacht worden dat uw familie u een preciezere beschrijving zou hebben gegeven van deze man dan dat hij een baard had teneinde op uw hoede te kunnen zijn voor hem. Uw broer is dan weer karig geïnformeerd over jullie vervolger, de beruchte mullah Tarakhel, nochtans geen onbesproken figuur zoals kan afgeleid worden uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier. Gevraagd alles te vertellen wat hij weet over mullah Tarakhel en zijn handlangers verklaart uw broer enkel te weten dat mullah Tarakhel een vertegenwoordiger van de Kuchi's is in het parlement en dat hij een grondmaffiosi is. Aangespoord om meer te vertellen over mullah Tarakhel besluit uw broer dat hij enkel dit weet over hem (CGVS A.(...) S.(...), p. 17). Ook u geeft een gelijkaardige beknopte omschrijving van mullah Tarakhel als een vertegenwoordiger van de Kuchi's in het parlement die overheidsland in beslag neemt. Gevraagd wat u nog meer weet over hem besluit u eveneens dat dit alles is (CGVS A.(...) M.(...), p. 18-19). U en uw broer halen beide aan dat mullah Tarakhel betrokken was in een gevecht met Allah Gul Mujahed waarbij vele mensen omgekomen waren (CGVS A.(...))

M.(...), p. 18-19; CGVS A.(...) S.(...), p. 17). Jullie kennis over dit incident blijkt echter oppervlakkig. Aangespoord om meer te vertellen over het gevecht, antwoordt uw broer dat hij niet meer weet over het gevecht dan hetgeen hij reeds vertelde (CGVS A.(...) S.(...), p. 17). U weet dan weer niet wat de oorzaak van dit gevecht was hoewel de media uitgebreid rapporteerden dat het gevecht begonnen was in een ziekenhuis toen een gewapende handlanger van mullah Tarakhel erop stond dat hij onmiddellijk een dokter te zien kreeg en het medisch personeel en andere patiënten, waaronder gewapende werknemers van A.(...) G.(...) M.(...), hiertegen in gingen (CGVS A.(...) M.(...), p. 19; zie administratief dossier). Evenmin blijkt een van jullie op de hoogte te zijn van ontvoeringen waarbij handlangers van mullah Tarakhel betrokken zouden zijn (CGVS A.(...) M.(...), p. 20; CGVS A.(...) S.(...), p. 18). Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat zijn handlangers gearresteerd werden in 2013 toen ze een zakenman trachtten te ontvoeren. De ontvoerders werden onmiddellijk vrijgelaten onder druk van hoge ambtenaren (zie administratief dossier). Het is opmerkelijk dat u daarvan niet op de hoogte bent, gezien u en uw broer zich in een gelijkaardige situatie bevonden. Gevraagd of u weet heeft van andere incidenten waarbij mullah Tarakhel specifiek betrokken was, is het opmerkelijk dat u verklaart niet de tijd gehad te hebben om het nieuws te volgen over één specifiek persoon (CGVS A.(...) M.(...), p. 20). Indien u daadwerkelijk door de handlangers van mullah Tarakhel dermate bedreigd zou zijn dat u en uw broer zich genoodzaakt zagen om Afghanistan te verlaten, zouden u en uw familie zich meer geïnformeerd mogen hebben ten einde de dreiging en eventuele oplossingen in te schatten.

Alles bij elkaar genomen kunnen uw verklaringen niet overtuigen. De door u en uw broer ingeroepen feiten worden niet aannemelijk bevonden en kunnen aldus geen basis vormen voor de toekenning van het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Uw broer haalt tot slot het gebrek aan onderwijsmogelijkheden aan in Afghanistan als andere reden waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan. Een dergelijke verwijzing van algemene aard is echter op zich niet voldoende om aan te tonen dat hij nood heeft aan internationale bescherming. Hij dient immers zijn vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in concreto aan te tonen en blijft desbetreffend in gebreke. Bovendien blijkt uit uw en zijn verklaringen dat er scholen zijn in jullie regio van herkomst die toegankelijk zijn. Zo bent u tot de twaalfde graad naar school gegaan en zou uw broer tot de eerste of tweede graad naar school gegaan zijn (CGVS A.(...) M.(...), p. 6). Uw broer legt incoherente verklaringen af over waarom hij gestopt zou zijn met school. Eerst verklaart hij dat hij niet naar school ging omwille van de slechte algemene veiligheidstoestand. Gevraagd hoe het dan kwam dat u wél en hij niet naar school ging, verklaart hij dat uw vader hem dat niet toestond. Wanneer wordt doorgevraagd waarom uw vader u wél en hem niet naar school liet gaan, verklaart uw broer dat hij niet wou gaan uit angst en dat uw vader uiteindelijk besliste om hem niet langer naar school te sturen (CGVS A.(...) S.(...), p. 6). Daaraan dient toegevoegd te worden dat de mindere kwaliteit van het onderwijs, die uw broer nalaat aan te tonen, niet beschouwd kan worden als vervolging of ernstige schade in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève Of zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke

Afghanistan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de

conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De algemene en weinig geconcretiseerde opmerking van uw broer dat er geen veiligheid is in Kabul, dat er zelfmoordaanslagen zijn en moorden, werd meegenomen in bovenstaande beoordeling (CGVS A.(...) S.(...), p. 22). Ook u haalt de algemene veiligheidssituatie aan (CGVS A.(...) M.(...), p. 30), maar bracht geen informatie aan die de beoordeling van de Commissaris-generaal kan weerleggen.

De documenten die u en uw broer hebben neergelegd, vermogen de appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw taskara, de taskara van uw broer en diens paspoort zeggen enkel iets over jullie identiteit en niets over jullie asielmotieven. De documenten in verband met uw hospitalisatie in het Jamhuriyat ziekenhuis tonen enkel aan dat u gehospitaliseerd bent geweest maar zeggen niets over de redenen voorafgaand aan uw hospitalisatie. Net zoals de briefomslag enkel aantoont dat de documenten u vanuit Afghanistan zijn opgestuurd. Inzake de getuigenis van buurtbewoners en de aangifte bij de politie, nota bene kopieën waar geen waarde aan kunnen worden gehecht, moet worden opgemerkt dat zulke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard, indien zij dienen ter ondersteuning van waarschijnlijke en coherente verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in het land. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een Afghaanse asielzoeker.”

Na het voorgaande kan er ook wat u betreft besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Verdrag van Genève), artikel 15, sub c, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting en de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Verzoeker onderbouwt het enig middel als volgt:

“Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekende partij, het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 ; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond is omdat ze volgens het Commissariaat Generaal geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dit zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar Verzoekende partij's vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Schending van de artikelen 48/2 en 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd bij wet van 15 september 2006. Dat artikel 48/2 van voormelde Wet stelt dat 'Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden'. Dat artikel 48/3 uiteenzet onder welke voorwaarden de vluchtelingenstatus kan worden toegekend; De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen heeft geen rekening gehouden met de gegronde vrees die mijn verzoekende partij heeft voor zijn leven.

Verzoekende partij wenst vooreerst te benadrukken dat deze zich op heden enkel kan verdedigen op de punten welke de Commissaris-generaal aanhaalt in zijn beslissing teneinde de consistentie en/of geloofwaardigheid of toepasselijkheid van de Conventie van Genève te weerleggen. Hij vraagt uitdrukkelijk voorbehoud indien in de loop der debatten nieuwe elementen of argumenten in de nota zouden worden aangebracht voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, teneinde de weigering te verantwoorden, om gelegenheid in volheid van rechtsmacht te krijgen zich hierop te verdedigen. De Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de verwerping van zijn asielverzoek onder meer om de onderstaande redenen. Hij verwijst naar het verzoek tot hervorming jegens de beslissing CGVS/1537230 van verwerende partij eveneens dd. 4.9.2017 dat op heden eveneens betekend wordt. Maar verzoeker wenst hieraan toe te voegen dat hij nooit naar school is geweest. Hij is niet goed op de hoogte van data 's, périodes, etc. Omwille van zijn lage geschooldheid kan hij zeer moeilijk périodes en data 's aanhalen. De data 's dat hij kan halen zijn zoals dat bij de voorbereiding van asielverhoren dikwijls gaat ingestudeerd samen met zijn broer. Onder druk, stress en herhaalde keren onder lichte druk gevraagd te worden toch een periode te geven, heeft hij er périodes opgeplakt. Maar hij is totaal niet op de hoogte van de juiste périodes. Hierdoor komt het over dat ook veel zogenaamde tegenstrijdigheden opduiken. De tegenstrijdigheden liggen ook voornamelijk op tijdspannes. De meest gestelde vragen die verzoeker dan nog kreeg, hebben betrekking op tijdspannes. Het is zeer moeilijk voor een ongeschoolde jongen van amper 20 jaar er een antwoord op te geven. Onder de stress van het verhoor werden (soms 3 à 4 keer) dezelfde vraag over de tijdspanne gesteld en heeft hij een antwoord gegeven waar hij eigenlijk niet van op de hoogte is. Hierdoor ziet men in de verklaring telkens de woorden "ongeveer, bijna, etc" terugkomen. Hieruit kan men evenwel afleiden dat hij een tijdspanne geeft omdat hij denkt dat verwerende partij geen geloof aan zijn verhaal zou schenken. Verzoeker is evenwel niet leugenachtig als hij een fout maakte gaf hij dat ook toe. Het is bijvoorbeeld duidelijk dat hij aangeeft dat er een maand dateerde tussen de aanval op zijn vader en broer. Verder wordt dat enkele keren onderuit gehaald omwille van dat hij in zijn eerdere interview 2 dagen had gemeld. Hij maakte daar een fout wat hij ook eerlijk toegaf (zie pagina 2 eerste alinéa bovenaan - verwijzing naar vraag 5 van interview DVZ). Mijn verzoekende partij is ervan overtuigd is dat diens leven in gevaar is in diens land van herkomst en de motivering niet goed is gebaseerd op een onjuiste feitenvinding. Zo stelt de motivatie o.s. "R.(...) en A.(...) zouden zich voorgesteld hebben als handlangers van Mullah Tarakhel en ze zouden rondgereden hebben in een geblindeerde wagen met foto's van Mullah Tarakhel (CGVS A.(...) S.(...), p. 18)." Op pagina 18 staat er niets beschreven van geblindeerde wagen. Hij sprak wel over foto's van mullah Tarakhel op de wagen. Eerder op pagina 14 heeft hij het wel gehad over zwarte wagens maar nooit over geblindeerde. "Toch bleven jullie deze periode thuis wonen (CVGS A.(...) M.(...), p. 24-25; CVGS A.(...) S.(...), p. 20)" Dit is nooit specifiek gevraagd geweest aan verzoeker. Je kan het afleiden uit zijn verhaal maar is nooit letterlijk gezegd geweest. "Uw broer verklaart dat jullie bij hen niet terecht konden omdat in Afghanistan de mensen er niet van houden dat mensen in hun huis komen wonen en er ook soms vijandigheid is (CGVS A.(...) S.(...), p. 18)". Het stuk over de vijandigheid staat niet vermeld op pagina 18. Met betrekking tot de weigering van de erkenning als vluchteling, genomen door het Commissariaat-generaal CG/1537231 dd. 4.9.2017, kan Verzoekende partij het volgende opmerken naast de bemerkingen over o.a. de communicatie van zijn broer in het verzoek tot hervorming jegens de beslissing CGVS/1537230 inzake het verhoorverslag: Pagina 7 (bovenaan - midden: herkomst). Bij de eerste vraag, vertelt verzoeker over een incident op het hoofdkwartier van de politie. Hij heeft twee incidenten benoemt 1-shah shadid en 2-abulfazi Agha. Verder bij dit onderdeel bij - vertel meer- geeft hij het nog eens duidelijk aan dat het over twee incidenten gaat. Bij de vraag 'wat is er gebeurd in shah shadid abulfazi Agha?' gaat het weer niet over 1 incident maar twee verschillende zoals duidelijk gemaakt in zijn antwoord. "Wanneer het in Shah Shadid gebeurd is, was ik aan het slapen, iedereen was aan het slapen, maar het geluid was zo luid dat iedereen wakker werd, alle ramen waren gebroken. En in Abulfazi Agha was het een ander incident, het gebeurde op de 10de dag van Moharan maand." Hier geeft hij duidelijk aan dat het wel degelijk om twee incidenten gaat. Verklaring van de maand Moharan: Moharan is geen maand. Moharan is een religieuze gebeurtenis. Het zijn tien dagen waarbij moslims herdenkingen doen naar imam Hussein en imam Hassan. Dat overeenkomstig de Vreemdelingenwet de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met redenen zijn omkleed.

Dat inzake beslissingen van de Commissaris - generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht beschikt, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan en nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris – generaal genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris - generaal de bestreden beslissing heeft gesteund; Dat door de devolutieve werking van het beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden is door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund; Dat de verklaringen van een kandidaat - vluchteling een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn; Dat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen derhalve niet expliciet noch impliciet vaststelt dat de door de betrokken vreemdeling gegeven aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève niet ernstig zijn. Dat de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aldus niet afdoende gemotiveerd is. In verband met de standaard motivatie over de situatie wens verzoeker het volgende op te merken: Het Hof van Justitie (Grote kamer) duidelijk voor recht:

Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming,

-opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonst dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

-bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

Verwerende partij motiveert dus niet op afdoende wijze waarom de subsidiaire bescherming niet kan verleend worden. Enkel een algemene stijlformule wordt opgenomen in de beslissing. Terwijl opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, het niet noodzakelijk is dat deze persoon aantoonst dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden; bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen. Het is evenwel zo dat de rechten van verzoekende partij zijn in zijn land van herkomst niet gevrijwaard zijn. Dit blijkt duidelijk uit het dossier. Verzoekende partij verwijst eveneens naar bovenstaande duidelijk recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen. Er is derhalve een schending van de artikelen 48/2, 48/4 en 49/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd bij wet van 15 september 2006 Dat artikel 48/4 bepaalt onder welke voorwaarden de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend aan de vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt; De Raad dient bescherming te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriatie kan enkel een verzoek tot annulatie ingediend worden waarbij het artikel 2 en 3 EVRM niet in volheid van bevoegdheid getoetst wordt. Het hoort derhalve aan de Raad dit te controleren zoals elke rechtsinstantie dit dient te doen. Er anders over oordelen zou een schending uitmaken van artikel 6 EVRM dat in asielzaken wel degelijk van toepassing kan zijn. Dat het recht op leven van artikel 2 EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vredetijd, maar beschermt bovendien, samen met het verbod van foltering van artikel 3 EVRM, één van de meest fundamentele waarden die de democratische staten die de Raad van Europa vormen (Hof Mensenrechten 27 september 1995 (McCamilVerenigd Koninkrijk) Publ Eur. Court HR.R 1996, Senek nr. 324). Dat hoewel de verdragsluitende Staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens noch de Aanvullende Protocollen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, moet nochtans in principe aangenomen worden dat artikel 3 EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, door de foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen

in absolute termen te verbieden. Het is niet anders wanneer voornoemd artikel 3 van toepassing is inzake uitzetting. Dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, kunnen niet in aanmerking worden genomen. De bescherming die door voornoemd artikel 3 wordt verzekerd is dus ruimer dan die voorzien in artikel 33 van het Internationaal Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De uitzetting zou bijgevolg artikel 3 E.V.R.M. schenden zolang hij een ernstig risico loopt op folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen (Hof Mensenrechten, 17 december 1996, (Ahmed/Oostenrijk), Rev.Dr. étr. 1997, 88). De Raad dient dit in volheid van rechtsmacht te controleren. Verzoekende partij heeft nood aan een vorm van bescherming. Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ambtshalve dient over te gaan tot een onderzoek van alle feiten relevant voor deze zaak. Meer bepaald dient zij zich ervan te vergewissen dat Verzoekende partij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij terug zou keren naar zijn land van herkomst.”

Er worden geen stavingsstukken aan het verzoekschrift gevoegd. Ter zitting legt verzoeker een bijkomend stuk neer: een krantenartikel over de veiligheidssituatie in Kabul van 23 januari 2018 en een reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken betreffende Afghanistan.

2.2. Op 16 januari 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft: “EASO Country of Origin Information: Report Afghanistan. Security Situation van december 2017. P. 1-68, 69-74.”

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel zou geschonden zijn. Immers, artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft, doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat *in concreto* toe te lichten op welke wijze zijn rechten van verdediging niet zouden zijn gerespecteerd tijdens het onderzoek van zijn asielaanvraag. Bij ontstentenis van enige toelichting wordt ook dit onderdeel van het middel niet in aanmerking genomen.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag fundamenteel ondermijnd wordt door tal van tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en de verklaringen van zijn broer, en hij niet in aanmerking komt voor de toepassing van de subsidiaire bescherming, zoals omstandig wordt toegelicht.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 4 september 2017, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.6.1. Verzoeker verklaart de vaststellingen over de data, periodes en tijdspannes, doordat hij nooit naar school is geweest, hij zeer moeilijk periodes en data kan aanhalen, en ook de druk en stress. Daargelaten deze vaststellingen merkt de Raad op dat verzoeker een aantal kernelementen in de motivering die bepalend zijn voor de geloofwaardigheid van zijn relaas niet ontkracht of weerlegt.

Redelijkerwijs kan aangenomen worden dat verzoeker en zijn broer, hoe jong of gestresseerd zij ook mogen geweest zijn, coherente verklaringen afleggen over de persoon of personen die hen zouden hebben bedreigd, wat *in casu* niet het geval is. Verzoekers verweer dat op pagina 18 niets beschreven staat van een geblindeerde wagen, maar dat eerder op pagina 14 hij het wel heeft gehad over een zwarte wagen maar nooit over een geblindeerde, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat Rashid en Ameen eens 2 personen zijn en eens 1 persoon. Op pagina 14 van verzoekers verhoor staat bovendien dat *“mijn vader zei dat de foto's van mullah T. ophingen aan de ruiten van de wagen”*, zodat daaruit wel kan afgeleid worden dat de ramen geblindeerd waren.

In de bestreden beslissing wordt derhalve terecht het volgende gesteld: *“Frappant is ook dat jullie tegenstrijdige verklaringen afleggen over door wie jullie vervolgd worden. Uw broer spreekt van twee personen, Rashid en Ameen, die telkens naar jullie huis kwamen in naam van mullah Tarakhel (CGVS A.(...) S.(...), p. 14). U spreekt dan weer van één man, genaamd Rashid Ameen (CGVS A.(...) M.(...), p. 15, 18, 20-21, 23). Opvallend is dat u ook tijdens het interview dat u aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) sprak van Rashid en Ameen als twee afzonderlijke personen (vragenlijst CGVS A.(...) M.(...), dd. 08.03.2016, vraag 5).(...)”*

2.6.2. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker niet ontkent of weerlegt dat hij het profiel van mullah T. beschreven heeft als meedogenloos, hij kan alles doen, hij behoort tot de landmaffiosi, zelfs de overheid kan niets doen wanneer hij eigendommen afpakt van gewone mensen. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht het volgende gesteld: ***“De geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas wordt verder fundamenteel onderuitgehaald doordat verschillende elementen ervan weinig plausibel zijn. Zo is het zeer opmerkelijk dat het beeld dat u en uw broer schetsen van mullah Tarakhel en zijn aanhangers***

niet strookt met hun gedragingen ten opzichte van jullie familie. U beschrijft mullah Tarakhel als een dief en moordenaar die 'alles kan doen' en 'doet wat hij wilt' tegen wie niemand, zelfs de overheid niet, iets kan beginnen (CGVS A.(...) M.(...), p. 14, 19). U voegt daaraan toe dat deze mensen de bedreigingen die ze uiten uitvoeren en dat 'de hele wereld weet wat ze zijn en doen' (CGVS A.(...) M.(...), p. 15). U en uw vader wisten reeds wat voor iemand mullah Tarakhel was toen zijn handlangers voor het eerst naar uw vader toekwamen (CGVS A.(...) M.(...), p. 21). U stelt ook dat dit soort mensen gewoon onmiddellijk nemen wat ze willen wanneer hen iets niet meteen gegeven wordt zonder geduldig uit te leggen waarom ze iets willen (CGVS A.(...) M.(...), p. 22). Uw broer vertelt over hen dat dit machtige 'landmaffiosi' zijn die de gronden van mensen met geweld innemen en door niemand gestopt kunnen worden. Hij verklaart verder dat wie weigert, gedood wordt en dat mullah Tarakhel bekend is in gans Afghanistan en dat iedereen hem vreest (CGVS A.(...) S.(...), p. 13-14). Bovendien zou mullah Tarakhel volgens uw broers verklaringen evenmin terugdeinzen voor de overheid (CGVS A.(...) S.(...), p. 15). Het is daarom verbazingwekkend dat uw familie tot op de dag van uw gehoor op het CGVS nog steeds verblijft in jullie huis (CGVS A.(...) M.(...), p. 27; CGVS A.(...) S.(...), p. 19), ondanks het feit dat mullah Tarakhel zijn zinnen op jullie huis had gezet en dit aan jullie reeds kenbaar gemaakt had in asad 1394 AK of juli-augustus 2015 GK. Het is onduidelijk hoe het komt dat in het geval van uw familie mullah Tarakhel schijnbaar een uitzondering maakt op zijn meedogenloze aanpak. Wanneer u geconfronteerd wordt met deze merkwaardige vaststelling antwoordt u verontwaardigd dat mullah Tarakhel uw ouders toch niet gewoon kan vermoorden (CGVS A.(...) M.(...), p. 28). Het mag een raadsel heten waarom hij dit in het geval van anderen wel gewoon zou doen maar in het geval van uw familie niet. U antwoordt dat uw vader geen andere optie heeft dan in zijn huis te blijven (CGVS A.(...) M.(...), p. 28), hetgeen geen verklaring biedt voor de bijzondere aanpak van mullah Tarakhel ten opzichte van uw ongehoorzame vader. De blote bewering dat uw familie u misschien niet alles vertelt, kan evenmin overtuigen (CGVS A.(...) M.(...), p. 28). Uw broer slaagt er evenmin in een licht te werpen op deze merkwaardige situatie. Gevraagd hoe het komt dat mullah Tarakhel jullie huis nog steeds niet ingenomen heeft, antwoordt uw broer 'omdat mijn vader niet akkoord gaat' (CGVS A.(...) S.(...), p. 15-16). Gevraagd waarom de beruchte mullah Tarakhal erom zou malen of uw vader al dan niet akkoord zou gaan, antwoordt uw broer dat het om een privéwoning gaat en uw ouders geen andere plek hebben om te wonen (CGVS A.(...) S.(...), p. 16). Ook dit antwoord werpt geen licht op de opvallend milde behandeling van uw familie door mullah Tarakhel en zijn handlangers in het licht van hun anders meedogenloze en beruchte aanpak zoals beschreven door uzelf en uw broer."

Verzoekers verweer in het verzoekschrift dat niet specifiek gevraagd is of zij thuis bleven wonen, en je het uit het verhaal van verzoeker kan afleiden maar dat dit nooit letterlijk zo gezegd is, doet geen afbreuk aan de correcte vaststelling dat (i) verzoeker en zijn broer mullah T. schetsen als een meedogenloze handlanger/leider van de landmaffiosi, (ii) mullah T. geen tegenstand duldt en ook niet door de overheid wordt teruggefloten, (iii) verzoeker en zijn gezin volgens hun verklaringen ernstig bedreigd werden door de bodyguard(s) van mullah T., en (iv) zij niettegenstaande ernstige bedreigingen toch in hun woning bleven wonen. De Raad is van oordeel dat, indien verzoeker en het gezin, daadwerkelijk onder druk zouden zijn gezet door een meedogenloze landmaffia, redelijkerwijs kan aangenomen worden dat verzoekers vader wel degelijk een uitweg zou gezocht hebben, al was het maar om tijdelijk zijn gezin in veiligheid te brengen.

2.6.3. Waar verzoeker wijst op het feit dat op pagina 18 niet staat vermeld dat er "vijandigheid" is, wijst de Raad er op dat in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld: "Toch bleven jullie in die periode thuis wonen (CGVS A.(...) M.(...), p. 24-25; CGVS A.(...) S.(...), p. 20). Zelfs nadat u persoonlijk aangevallen was en twee dagen in het ziekenhuis verbleven zou hebben, keerde u terug naar uw huis (CGVS A.(...) M.(...), p. 14-15). U en uw broer verklaren dat jullie nergens anders naartoe konden (CGVS A.(...) M.(...), p. 25; CGVS A.(...) S.(...), p. 18). Nochtans verklaarden jullie eerder verschillende ooms en tantes te hebben die eveneens in Kabul wonen (CGVS A.(...) M.(...), p. 5; CGVS A.(...) S.(...), p. 4-5). Uw broer verklaart dat jullie bij hen niet terecht konden omdat in Afghanistan de mensen er niet van houden dat mensen in hun huis komen wonen en er ook soms vijandigheid is (CGVS A.(...) S.(...), p. 18). Gezien de ernst van de situatie, is deze verklaring weinig ernstig. U verklaart dan weer dat jullie thuis bleven wonen omdat jullie dachten dat de overheid jullie probleem zou oplossen. De politie zou jullie verzekerd hebben dat ze iets gingen doen. Jullie zouden gedacht hebben dat het probleem opgelost was, of dat de betrokkenen gearresteerd waren (CGVS A.(...) M.(...), p. 25). Ook deze verklaring is weinig geloofwaardig, gezien uw eerdere verklaring dat zelfs de overheid niet opgewassen was tegen deze man. U haalt op geen enkel moment tijdens uw gehoor een concrete aanwijzing aan waardoor uw familie concreet kon vermoeden dat het gevaar geweken was. Integendeel, uw broer verklaart dat de overheid de zaak onderzocht maar verklaarde niet de macht te hebben iets te

doen voor jullie (CGVS A.(...) S.(...), p. 13).(...)" Verzoeker ontkracht de vaststellingen niet dat uiteindelijk zij thuis bleven wonen niettegenstaande zij verklaarden ooms en tantes te hebben in Kabul.

2.6.4. Waar verzoeker nog commentaar heeft op een aantal elementen van het gehoorverslag pagina 7, kan slechts vastgesteld worden dat aan verzoekers afkomst uit Kabul niet wordt getwijfeld.

2.6.5. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker tal van andere motieven die geen betrekking hebben op data en tijdspannes ongemoeid laat:

"Ook over de bedreigingen die de handlangers van mullah Tarakhel geuit zouden hebben de keer toen uw vader geslagen werd, leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af. U verklaart dat de handlangers uw vader bedreigden zijn zonen te vermoorden (CGVS A.(...) M.(...), p. 24). Uw broer verklaart echter dat ze enkel dreigden zijn jongste zoon te ontvoeren (CGVS A.(...) S.(...), p. 13). Ook verklaart uw broer dat toen u geslagen werd u werd verteld dat u binnenkort gedood zou worden (vragenlijst CGVS A.(...) S.(...), dd. 08.03.2016, vraag 5), terwijl u benadrukt dat de personen die u poogden te ontvoeren behalve een bevestiging van uw naam niets meer gezegd zouden hebben (CGVS A.(...) M.(...), p. 25-26). Tot slot zijn jullie evenmin eenduidig over wat er gebeurd is na jullie vertrek uit Afghanistan. U vertelt dat uw familie na jullie vertrek verschillende dreigtelefoontjes ontvangen heeft (CGVS A.(...) M.(...), p. 16-17). Gevraagd of uw familie ooit opgebeld geweest is door handlangers van mullah Tarakhel antwoordt uw broer echter van niet (CGVS A.(...) S.(...), p. 15). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid antwoorden jullie beide dat jullie familie hem zulke dingen niet vertelt om hem af te schermen omwille van zijn jonge leeftijd (CGVS A.(...) M.(...), p. 28-29; CGVS A.(...) S.(...), p. 16). Deze verklaring kan niet weerhouden worden omdat uw familie uw jongere broer wel verteld zou hebben dat de handlangers van mullah Tarakhel na jullie vertrek nog tweemaal langsgekomen zouden zijn (CGVS A.(...) S.(...), p. 14-15). Het is niet geloofwaardig dat uw familie uw jongere broer wenst af te schermen door hem in het ongewisse te laten van hun telefonische contacten met de handlangers van mullah Tarakhel doch anderzijds hem wel vertelt dat deze handlangers nog voor hun deur verschijnen. Uw andere verklaring waarom uw jongere broer niet op de hoogte zou zijn van deze telefoontjes, namelijk het feit dat zijn telefoon en het internet in zijn centrum niet werkt (A.(...) M.(...), p. 28-29) kan evenmin weerhouden worden. In het kader van jullie gezamenlijke asielaanvraag omwille van dezelfde problemen in jullie land van herkomst mag verwacht worden dat jullie elkaar op de hoogte houden van de laatste gebeurtenissen omtrent jullie beweerdde problemen. Ook vreemd is dat uw broer verklaart dat de mensen van mullah Tarakhel twee keer na jullie vertrek naar jullie huis gekomen zijn (CGVS A.(...) S.(...), p. 15), terwijl u het op één keer houdt (CGVS A.(...) M.(...), p. 29). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid oppert u dat het misschien om een fout gaat omdat ze slechts één keer na jullie vertrek gekomen zouden zijn. Het louter herhalen van uw verklaringen doet echter geen afbreuk aan deze tegenstrijdigheid. (...)Daarnaast is uw beschrijving van het incident waarbij drie gewapende mannen u trachtten te ontvoeren weinig plausibel. Zo is het weinig geloofwaardig dat drie gewapende mannen er niet in slagen een ongewapende jongeman te overmeesteren wanneer ze deze willen ontvoeren. U verklaart dat deze gewapende mannen uit angst voor de omstaanders die kwamen kijken wat er gaande was, de benen namen (CGVS A.(...) M.(...), p. 26). In het licht van uw beschrijving van mullah Tarakhel als een meedogenloze dief en moordenaar die voor niets of niemand terugdeinst, is het opmerkelijk dat zijn gewapende handlangers het op een lopen zetten wanneer enkele winkeliers zien wat er aan de hand is. Geconfronteerd met deze onwaarschijnlijkheid antwoordt u dat u geluk gehad heeft en stelt u opnieuw dat uw ontvoerders misschien bang waren. Wanneer opnieuw opgemerkt wordt dat het bevreemdend is dat drie gewapende mannen die werken voor een zeer berucht en machtig persoon bang zijn van enkele winkeliers, zegt u dat ze misschien niet bang waren en besluit u dat u geluk gehad heeft. Er dient vastgesteld te worden dat u uw antwoorden aanpast aan de vraagstelling, wat uw geloofwaardigheid eens te meer ondermijnt.

Daarnaast dient vastgesteld te worden dat het gedrag van uzelf, uw broer en uw familie niet strookt met jullie vrees voor de beruchte mullah Tarakhel. Zo is het weinig geloofwaardig dat uw familie geen enkel plan had of heeft om deze gevaarlijke situatie waarin ze zich vandaag bevindt het hoofd te bieden (CGVS A.(...) S.(...), p. 15). U verklaart dat uw familie elk moment mogelijks aangevallen kan worden (CGVS A.(...) M.(...), p. 16-17). Uw ouders zouden momenteel aan het wachten zijn in hun huis om gedood te worden (CGVS A.(...) M.(...), p. 17). Uw vader zou eveneens gezegd hebben tegen de handlangers van mullah Tarakhel dat ze mochten doen wat ze wilden (CGVS A.(...) M.(...), p. 17). Uw broer verklaart dat uw ouders alles aanvaardden wat hen zou kunnen overkomen (CGVS A.(...) S.(...), p. 19). Gezien de brutaliteit waarmee volgens jullie verklaringen mullah Tarakhel tewerk gaat om te bekomen wat hij wilt, mag enige omzichtigheid verwacht worden van uw familie ten opzichte van de handlangers van mullah Tarakhel. Zo zou uw familie ook niet geprobeerd hebben meer informatie te vergaren over mullah Tarakhel of zijn handlangers. Uw broer verklaart dat

mullah Tarakhel in heel Kabul bekend staat als een gevaarlijk persoon waardoor het voor uw familie niet nodig was extra onderzoek te doen naar hem (CGVS A.(...) S.(...), p. 18). Verwacht mag worden dat uw familie nadat de pogingen via de politie en de vertegenwoordiger van uw regio op niets uitgedraaid waren, toch enigszins iets probeerde om een oplossing te vinden of zichzelf in veiligheid te brengen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat het voor uw vader duidelijk was met wie hij te maken had. Rashid en Amin zouden zich voorgesteld hebben als handlangers van mullah Tarakhel en ze zouden rondgereden hebben in een geblindeerde wagen met foto's van mullah Tarakhel (CGVS A.(...) S.(...), p. 18). Ook uw verklaringen dat uw vader vooral bezorgd was om het lot van zijn twee zonen en niet zo zeer om zichzelf (CGVS A.(...) M.(...), p. 28) strookt niet met jullie gedrag in het licht van de verschillende aanvaringen met de handlangers van mullah Tarakhel. Reeds toen uw vader ineengeslagen werd, werd uw vader bedreigd dat zijn zonen ontvoerd of gedood zouden worden (CGVS A.(...) M.(...), p. 24; CGVS A.(...) S.(...), p. 13). Toch bleven jullie in die periode thuis wonen (CGVS A.(...) M.(...), p. 24-25; CGVS A.(...) S.(...), p. 20). Zelfs nadat u persoonlijk aangevallen was en twee dagen in het ziekenhuis verbleven zou hebben, keerde u terug naar uw huis (CGVS A.(...) M.(...), p. 14-15). U en uw broer verklaren dat jullie nergens anders naartoe konden (CGVS A.(...) M.(...), p. 25; CGVS A.(...) S.(...), p. 18). Nochtans verklaarden jullie eerder verschillende ooms en tantes te hebben die eveneens in Kabul wonen (CGVS A.(...) M.(...), p. 5; CGVS A.(...) S.(...), p. 4-5). Uw broer verklaart dat jullie bij hen niet terecht konden omdat in Afghanistan de mensen er niet van houden dat mensen in hun huis komen wonen en er ook soms vijandigheid is (CGVS A.(...) S.(...), p. 18). Gezien de ernst van de situatie, is deze verklaring weinig ernstig. U verklaart dan weer dat jullie thuis bleven wonen omdat jullie dachten dat de overheid jullie probleem zou oplossen. De politie zou jullie verzekerd hebben dat ze iets gingen doen. Jullie zouden gedacht hebben dat het probleem opgelost was, of dat de betrokkenen gearresteerd waren (CGVS A.(...) M.(...), p. 25). Ook deze verklaring is weinig geloofwaardig, gezien uw eerdere verklaring dat zelfs de overheid niet opgewassen was tegen deze man. U haalt op geen enkel moment tijdens uw gehoor een concrete aanwijzing aan waardoor uw familie concreet kon vermoeden dat het gevaar geweken was. Integendeel, uw broer verklaart dat de overheid de zaak onderzocht maar verklaarde niet de macht te hebben iets te doen voor jullie (CGVS A.(...) S.(...), p. 13).(..."

Deze motieven, die in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze worden betwist, laat staan ontkracht, en die verzoekers geloofwaardigheid verder onderuit halen, worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.6.6. Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van en gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

De door verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

2.7. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Gelet op het voorgaande toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd door zijn autoriteiten of door derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaakt.

2.9. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er actueel voor burgers uit Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De door verzoeker bijgebrachte informatie toegevoegd aan zijn aanvullende nota ligt immers in dezelfde lijn als de door verweerder

bijgebrachte informatie. Het loutere feit dat verzoeker een meer recent internetartikel voorlegt, betekent op zich niet dat voormelde analyse van de commissaris-generaal achterhaald zou zijn. Uit dit artikel blijkt immers op zich niet dat de situatie in de stad Kabul actueel dermate zou zijn gewijzigd dat er wel sprake zou zijn van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Raad wijst er voorts op dat het door de overheid verstrekte reisadvies betrekking heeft op westerlingen die naar Afghanistan reizen en niet slaat op Afghaanse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch vormt geen leidraad voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. Verzoeker kan zich er dan ook niet dienstig op beroepen om bovenstaande veiligheidsanalyse te ondergraven.

In zoverre verzoeker meent dat hij persoonlijk werd getroffen door het geweld, en aanvoert dat zijn rechten niet gevrijwaard zijn en dit duidelijk blijkt uit het dossier, herhaalt de Raad dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten en hij doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag heeft gemaakt van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Kabul zou hebben gekend. Hij kan zich te dezen aldus niet dienstig beroepen op het arrest “*Elgafaji*”, waar het HvJ oordeelde dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.”*

2.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS